

Carta del Prelat (novembre 2009)

L'any sacerdotal ajuda a recordar que tots els cristians han d'apropar, amb les pròpies vides, Jesucrist als altres. Aquest és el tema central de la carta pastoral del prelat de l'Opus Dei.

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

En començar el mes de novembre de l'Any sacerdotal, m'agrada pensar que està emmarcat per dues festes litúrgiques en les quals es posa de relleu el caràcter sacerdotal del Poble de Déu: la solemnitat de Tots Sants i la de Crist Rei. A la primera, que celebrem avui, es mostra el sacerdoci de Crist en els seus membres, els cristians; en la segona, el dia 25, es manifesta que el nostre Cap, Jesucrist, és *Sacerdot etern i Rei de l'univers* [1], que amb el seu retorn a la fi dels temps prendrà possessió del seu Regne i el lliurarà a Déu Pare [2].

Les dues solemnitats conviden a reflexionar sobre la dignitat de la vocació cristiana. Sant Pere, en la primera epístola, ens diu als batejats les següents paraules claus: *vosaltres sou llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. Vosaltres que en altre temps no éreu cap poble, ara sou el poble de Déu; no éreu compadits, però ara ell s'ha compadit de vosaltres* [3]. El príncep dels Apòstols afirma que Déu, en fer-nos fills seus per la gràcia de l'Esperit Sant, ens ha inserit en el nou Poble de Déu -l'Església- al qual pertany no per la descendència de la carn, sinó per la incorporació a Jesucrist. En virtut de tan increïble elecció, gratuïta i immerescuda -partícips del sacerdoci de Crist!-, se'ns convida a anunciar les meravelles divines amb l'exemple, amb la paraula i amb les obres.

Admirem la bondat de Déu Pare i donem-li gràcies. No es va accontentar amb enviar el seu Fill al món per salvar-nos, sinó que ha volgut que la Redempció arribi a tots els homes, fins a la fi dels temps, servint-se de l'Església, que és Cos de Crist i presència salvífica del Senyor en l'espai i en el temps. Sant Agustí afirmava que «així com anomenem cristians tots [els batejats], en virtut de l'únic crisma, així també anomenem tots preveres, perquè són membres de l'únic sacerdot» [4]. El nostre Pare va meditar molt en aquest do tan gran i impulsava que tots tinguéssim els mateixos sentiments de Crist [5]; per això hem de pensar: ¿fins a quin punt m'afanyo a assimilar aquesta riquesa?

La crida universal a la santedat i a l'apostolat prové, com de la seva arrel, del caràcter baptismal. El sacerdoci comú precedeix al sacerdoci ministerial, i aquest últim es posa al servei d'aquell. Sense la regeneració del Baptisme no podria haver-hi ministres sagrats, ja que aquest sagrament obre la porta a tots els altres, i sense sacerdoci ministerial, mitjançant que l'Església anuncia als homes la doctrina de Crist, els incorpora a la seva vida amb els sagraments -especialment amb l'Eucaristia- i els guia cap al Cel, no podríem progressar en el camí de la santedat. «El sacerdoci comú dels fidels i el sacerdoci ministerial o jeràrquic, encara que diferents essencialment i no només en grau, s'ordenen, però, l'un a l'altre, ja que tots dos participen a la seva manera de l'únic sacerdoci de Crist" [6].

El sant rector d'Ars expressava amb vivesa la necessitat del sacerdoci ministerial. Benet XVI, a la carta amb motiu de l'Any sacerdotal, recull algunes expressions del sant: «Sense el sacerdot -assenyalava-, la mort i la passió de Nostre Senyor no servirien de res. El prevere continua l'obra de la redempció sobre la terra ... De què ens serviria una casa plena d'or si no hi hagués ningú que ens obrís la porta? El prevere té la clau dels tresors del cel: ell és qui obre la porta, és l'administrador del bon Déu; l'administrador dels seus béns ... El sacerdot no és sacerdot per a si mateix, sinó per a vosaltres »[7]. Com preguem a diari, amb autèntica fe, perquè no manquin preveres sants? ¿Supliquem a l'amo dels sembrats, com a exigència de la nostra condició de cristians, que enviï treballadors al seu camp, en nombre suficient per atendre les abundants necessitats del món sencer?

Però tornem a la litúrgia d'avui, que subratlla el caràcter sacerdotal del Poble de Déu. En una visió impressionant, l'Apocalipsi ens mostra *una gran multitud que ningú no podia comptar, de totes les nacions, tribus, pobles i llengües, drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits amb túniques blanques, i amb palmes a les mans, que cridaven amb veu forta: la salvació ve del nostre Déu, que seu al tron, i*

de l'Anyell! [8]. Aquesta multitud de persones que es postren en adoració davant de la Santíssima Trinitat, en unió amb els àngels, són els sants: uns de coneguts, la major part desconeguts. Hom veu aquí al Poble de Déu en l'etapa final, **que comprèn els sants de l'Antic Testament, des del just Abel i el fidel patriarca Abraham, els del Nou Testament, els nombrosos màrtirs de l'inici del Cristianisme i els beats i sants dels segles successius, fins els testimonis del Crist del nostre temps. A tots els uneix la voluntat d'encarnar en la seva vida l'Evangeli, sota l'impuls de l'etern animador del Poble de Déu, que és l'Esperit Sant** [9].

Tant el sacerdoci ministerial com el sacerdoci comú són per santificar els homes. Els ministres sagrats, configurats amb Crist Cap de l'Església, l'exerciten predicant la Paraula de Déu, administrant els sagraments i essent pastors que guien els fidels vers la vida eterna, com a instruments visibles del Summe i Etern Sacerdot. Però també els fidels laics, en virtut del sacerdoci real, participen a la seva manera en aquest triple ofici de Crist Sacerdot. Sant Josepmaria Escrivà explicava que tots els cristians, sense excepció, **hem estat constituïts sacerdots de la nostra pròpia existència, per a oferir víctimes espirituals, que siguin agradables a Déu per Jesucrist (1 Pe 2, 5), que realitzen cada una de les nostres accions en esperit de obediència a la voluntat de Déu, perpetuant així la missió del Déu-Home** [10].

No cal cap encàrrec especial de l'autoritat de l'Església, per sentir-se urgits a participar en la missió salvífica. **Apòstol és el cristià que se sent empeltat en Crist, identificat amb Crist, pel Baptisme; habilitat per lluitar per Crist, per la Confirmació; cridat a servir Déu amb la seva acció en el món, pel sacerdoci comú dels fidels, que confereix una certa participació en el sacerdoci de Crist, la qual -essent essencialment distinta d'aquella que constitueix el sacerdoci ministerial- capacita per a prendre part en el culte de l'Església, i per ajudar els homes en llur camí vers Déu, amb el testimoni de la paraula i de l'exemple, amb l'oració i amb l'expiació** [11]. Aturem-nos amb freqüència en allò que significa aquesta condició del cristià, perquè hem d'ésser portadors de Crist a la humanitat, i portadors de la humanitat a Crist.

En el decurs de l'Any sacerdotal, a més de demanar per la santedat dels preveres, hem de pregar per la santedat de tot el poble cristià. Si hi ha famílies que eduquen els fills en l'amor de Déu, amb el seu exemple de vida cristiana, si hi ha homes i dones que cerquen seriosament Jesucrist en les circumstàncies de l'existència corrent, hi haurà molts joves que se sentiran cridats pel Senyor al sacerdoci ministerial. En aquests mesos ens és oferida una nova ocasió perquè tots prenguem més consciència de la vocació universal a la santedat i a l'apostolat, i per esforçar-nos a seguir decididament aquesta crida, sense mediocritats, sense deixar-nos dominar pels estats d'ànim. Com i fins a quin punt ens influeixen el cansament, les contradiccions, els fracassos? ¿Perdem la pau fàcilment i no ens refugiem en Déu? Considerem que la Creu és fonament i corona de l'Església?

Sant Josepmaria Escrivà va rebre llums divines especials per ensenyar com es pot servir a l'extensió del Regne de Déu a través de les activitats temporals. El mateix dia del trànsit d'aquest món, recordava a un grup de dones, fidels de l'Opus Dei, que també elles -com tots els cristians- tenien ànima sacerdotal. Molts anys abans havia escrit: **en tot i sempre hem de tenir -tant els sacerdots com els seglars- ànima veritablement sacerdotal i mentalitat plenament laïcal, perquè puguem entendre i exercitar en la nostra vida personal aquella llibertat de què gaudim en l'esfera de l'Església i en les coses temporals, considerant-se a un temps ciutadans de la ciutat de Déu (cf. Ef. 2, 19) i de la ciutat dels homes** [12].

L'ànima sacerdotal condueix els batejats -insisteixo- a tenir els mateixos sentiments de Crist, amb fam d'unir-se cada dia a Ell a la Santa Missa i al llarg de la jornada. L'esperit sacerdotal impulsa a créixer en l'ambició santa de servir, amb dedicació sincera i concreta pel bé espiritual i material dels altres; anima a conrear un seriós afany d'ànimes, amb el desig vehement de ser corredemptors amb Crist, units a la Verge Santíssima i filialment adherits al Romà Pontífex; mou a mostrar-se disposat a reparar pels pecats, els propis de cadascú i els de tots els homes... En definitiva, a estimar Déu i el proïsme sense no dir mai n'hi ha prou en el servei de l'Església i de les ànimes. Sant Josepmaria ho resumia així: **amb aquesta ànima sacerdotal, que demano al Senyor per a tots vosaltres, heu de procurar que,**

enmig de les ocupacions ordinàries, la vostra vida sencera esdevingui una contínua lloança a Déu: pregària i reparació constants, petició i sacrifici per tots els homes. I tot això, en íntima i assídua unió amb Crist Jesús, en el Sant Sacrifici de l'Altar [13].

A la Santa Missa les nostres obres adquireixen valor d'eternitat. En aquests moments, amb vigorosa intensitat, el cristià es torna plenament conscient del seu compromís de col·laborar amb Jesús a la santificació de les realitats humanes, mitjançant l'ofertament de la seva vida i de tota la seva activitat. «Altar Dei est cor nostrum» [14], deia Sant Gregori el Gran, altar de Déu és el nostre cor. ***Hem de servir no només en l'altar, sinó en el món sencer, que és altar per a nosaltres. Totes les obres dels homes es fan com en un altar, i cada un de vosaltres, en aquesta unió d'ànimes contemplatives que és la vostra jornada, diu d'alguna manera la seva missa, que dura vint-i-quatre hores, en espera de la missa següent, que durarà altres vint-i-quatre hores, i així fins a la fi de la nostra vida*** [15].

A més, com a manifestació de la seva participació en l'ofici profètic de Jesucrist, tots els fidels han de maldar per comunicar als altres els ensenyaments divins. Certament hi caben moltes maneres de participar en la missió evangelitzadora de l'Església, en qualsevol cas, a la base de qualsevol tasca apostòlica es troba sempre el mandat de Jesús a tots els cristians: *aneu i feu deixebles a tots els pobles (...)* ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat [16].

De la mateixa manera, la participació en l'ofici real de Crist anima els cristians a santificar les realitats terrenals, els laics, en concret, mitjançant l'afany per ordenar segons la Voluntat de Déu els assumptes temporals [17], actuant en el món a manera de ferment [18] per posar Crist al cim de totes les seves activitats. «El sacerdoci comú que hem rebut en el Baptisme -explicava mons. Àlvaro seguint la doctrina de sant Josepmaria- és real, regi (cf. 1 Pe 2, 9), perquè en oferir a Déu allò que som i tenim, i ja que li oferim totes les activitats humanes nobles realitzades segons el voler diví, som regne de Crist i regnem amb Ell»[19].

Com a part de la missió específica que Déu li havia confiat, sant Josepmaria Escrivà va ensenyar que una característica essencial de la manera de fer present el sacerdoci de Crist segons l'esperit de l'Opus Dei, tant per part dels ministres sagrats com dels fidels laics, és la mentalitat laical pròpia de la seva condició secular i de la seva situació en el món.

D'aquesta manera, preveres i seglars col·laboraran en el compliment de l'única missió de l'Església, cadascú segons els dons rebuts, respectant la situació específica de cada un. Els laics exerceixen la seva missió en el si de les estructures temporals, tractant d'animar amb l'esperit de Crist, els preveres serveixen els altres mitjançant la predicació de la Paraula divina i l'administració dels sacraments. Això afavoreix, com escriu sant Josepmaria, ***que els clergues no atropellin els laics, ni els laics els clergues, que no hi hagi clergues que es vulguin ficar en les coses dels laics, ni laics que es fiquin en allò que és propi dels clergues*** [20].

El proper 28 de novembre es compleix un nou aniversari de l'erecció de l'Opus Dei en prelatua personal. Donem-ne gràcies a Déu i esforcem-nos per difondre el profund significat teològic i espiritual de la cooperació orgànica de preveres i seglars a l'Opus Dei, per participar en la missió de l'Església, sobretot, amb el testimoniatge d'una vida cristiana coherent, romanent cada un -com diu l'Apòstol- *en la vocació a la qual va ser cridat* [21]: essent preveres o laics al cent per cent. D'aquesta manera servirem amb eficàcia l'Església, com sempre hem mirat de fer, amb més motiu ara que molts confonen el laïcisme -que intenta fer fora Déu de les estructures seculars- amb la laïcitat, i fomentarem el sa esperit laical, al qual s'ha referit el Romà Pontífex en diverses ocasions [22].

D'aquí a uns dies, el 7 de novembre, ordenaré diaques trenta-dos fidels de l'Opus Dei. Preguem al Senyor perquè siguin bons i sants ministres seus, i continuem resant per la Persona i intencions del Romà Pontífex, pels seus col·laboradors, pels preveres i diaques, pels candidats al sacerdoci del món sencer. Recordarem també el dia en què la Mare de Déu va fer la carícia al nostre Pare que trobés la "rosa" a Rialb: anem a la nostra Mare Santíssima, perquè ens aconsegueixi de Déu la "rosa" perfumada de la fidelitat. Comptem també amb l'ajuda de tots aquells que ens han precedit; en les setmanes

d'aquest mes fem més fort, amb la nostra pregària i els nostres sufragis, la unitat de l'Església triomfant, purgant i militant.

Amb el millor afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2009

[1] Missal Romà, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei de l'univers, Prefaci.

[2] Cf. 1 Cor 15, 24.

[3] 1 Pe 2, 9-10.

[4] Sant Agustí, La Ciutat de Déu XX, 10 (CCL 48, 720).

[5] Cf. Fl 2, 5.

[6] Concili Vaticà II, Const. dogm. Lumen gentium, n. 10.

[7] Sant Joan Maria Vianney; cit. per Benet XVI a Carta als sacerdots, 16-VI-2009.

[8] Ap 7, 9-10

[9] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de Tots Sants, 1-XI-2006.

[10] Sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 96.

[11] *Ibíd.*, N. 120.

[12] Sant Josepmaria, Carta 2-II-1945, n. 1.

[13] Sant Josepmaria, Carta 28-III-1955, n. 4.

[14] Sant Gregori el Gran, Moralia 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 19-III-1968.

[16] Mt 28, 19-20.

[17] Cf. Concili Vaticà II, Const. dogm. Lumen gentium, n. 31.

[18] Cf. Concili Vaticà II, Decr. Apostolicam actuositatem, n. 2.

[19] Mons Àlvaro del Portillo, Carta pastoral, 9-I-1993, n. 11.

[20] Sant Josepmaria, Carta 19-III-1954, n. 21.

[21] 1 Cor 7, 20.

[22] Cf. Benet XVI, Discursos del 18-V-2006 i del 11-VI-2007.